

hjem og plejehjem. Betalingsreglerne kommer dog først til anvendelse efter udløbet af den 6. måned efter indlæggelses-måneden.

Der er endvidere adgang til at afkræve *udlændinge* betaling for ophold under særforsorg efter regler fastsat af socialministeren.

Socialministeren kan ligeledes fastsætte regler om betaling af personer under 60 år, der oppebærer en *ikke uvæsentlig løn-indtægt*, mens de er under særforsorg.

For *sindssygeforsorgens* vedkommende fastholder loven principperne for den hidtil gældende betalingsordning, så at der fortsat skal fastsættes takster for patienternes betaling for ophold på hospitaler for sindslidende.

Udgifterne til behandling af sindslidende, der hidtil har været afholdt dels over socialministeriets, dels over indenrigsministeriets budget, skal efter loven fremtidig fuldt ud afholdes over indenrigsministeriets budget.

Den hidtil gældende bestemmelse (§ 125) om socialministeriets pligt til at foretage en kritisk *revision* af Københavns og Frederiksberg kommuners regnskaber er ændret således, at det overlades til ministeren at træffe bestemmelse om, hvorvidt revisionen skal foretages. Lignende bestemmelse kan — efter en under folketingets behandling foretaget tilføjelse — træffes for andre større kommuner.

Ved en ændring i lovens § 46 er det bestemt, at der ved beregningen af *maksimumsgrænsen for hjælp* efter forsorgsloven også kan tages hensyn til det i lov om invalide- og folkepension omhandlede *pensionstillæg*, bortset fra det beløb, der svarer til bidrag til sygekassen.

I sin oprindelige form var bestemmelsen begrænset til trangtilfælde af kortere varighed, men denne begrænsning udgik under behandlingen i folketinget.

Herudover indeholder loven en række bestemmelser, som dels er konsekvenser af den nye lov om børne- og ungdomsforsorg (lov nr. 193 af 4. juni 1964), dels af redaktionel karakter.

Loven trådte i kraft 1. april 1965.